

hvor det drejer sig om overordentlig store Beløb, naar Talen f. Eks. er om kostbare Tillægsdyr, med hvilke der nu ret hyppigt sker Handel. Dér vilde det være ret naturligt, at eventuelle Tvistigheder fra Begyndelsen henvises til Domstolene. Men de fleste Handeler af den Art foregaa jo som bekendt saaledes, at der udfærdiges Købekontrakt, der underskrives af Parterne paa samme Maade som enhver anden Købekontrakt, og i en saadan Kontrakt har da en saadan Bestemmelse sin Plads.

Jeg har derfor kunnet slutte mig til Flertallet med Hensyn til Affattelsen af § 1, der jo vil medføre Voldgift i Almindelighed og gøre Retssager til en Undtagelse.

Uden at komme nærmere ind paa, hvad den sidste ærede Taler omtalte, skal jeg blot med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelse om Ændringsforslag under Nr. 12, hvorefter Formandens Stemme gør Udslaget, bemærke, at det, efter Udvalgets Mening, kun gælder for det Tilfælde, hvor der er 3 afvigende Meninger, og dér mente Udvalget, at det burde være Formandens Stemme, der blev den afgørende.

For øvrigt skal jeg tillade mig at anmode det høje Ting om at slutte sig til de af Udvalget og dets Flertal stillede Ændringsforslag.

P. G. C. Jensen: Da jeg staar alene om ikke at være med til det øvrige Udvalgs Forslag under Nr. 7, finder jeg, at der er Anledning til at forklare min Grund dertil.

I § 4 foreslaas der, at Klagen skal være indgivet inden en vis Frist, hvilket altsaa betyder, at hvis man oversidder denne Frist, kan man ikke længere klage. Nu foreslaa de øvrige Medlemmer af Udvalget under Nr. 7, at der skal ske en Undtagelse fra denne Regel, nemlig: „naar Tvisten drejer sig om Tuberkulose, Drægtighed, Salg paa Vilkaar“, og saa staar der videre: „og andre Tilfælde, hvor Forholdenes Natur medfører, at Klage ikke har kunnet indgives indenfor nævnte Tidsfrist“, og endvidere, at „Voldgiftsmændene skulle da først afgøre, om Klagen har været holdt unødvendig længe tilbage“. Jeg finder, at en Regel som denne, hvorved man giver Voldgiftsmændene en ubetinget Raadighed i, saa at sige, alle mulige Tilfælde, naar de selv finde, at Forholdenes Natur har medført, at Klagen ikke kunde indgives, er uheldig. Jeg finder det af den Grund, at det ophæver den Hovedregel, der findes i § 4, 1ste Stykke. En

ganske anden Sag er, om det overhovedet er rigtigt at have en saadan præklusiv Frist. Men naar den er foreslaaet, mener jeg, at man ikke kan gøre en saa vidtgaaende Undtagelse, uden at man bringer det hele ind paa meget vildsomme Veje.

I øvrigt henholder jeg mig ganske til, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte. Navnlig vil jeg ligesom han stærkt accentuere, at jeg fralægger mig ethvert Ansvar for Følgerne af denne Lov. Jeg tror ikke, at den er rigtig, og navnlig maa jeg sige, at det Forslag, som en Kollega og jeg have stillet under Nr. 1, er af afgørende Betydning, nemlig at man ikke skal tvinge nogen Borger bort fra Domstolens Beskyttelse og deres Hjælp, naar han ikke udtrykkeligt er gaaet ind derpaa, — efter Forslaget kommer Sagen kun for Domstolene, naar man udtrykkelig har forbeholdt sig det. Og foruden det Forbehold, jeg ligesom min ærede Kollega tager, vil jeg endvidere sige, at jeg fralægger mig ethvert Ansvar for, hvorvidt der overhovedet er Sammenhæng i Forslaget, som det vil komme til at foreligge efter Vedtagelsen af Flertallets Forslag. Jeg har ganske vist arbejdet med paa disse Ændringsforslag for at bringe dem i en Skikkelse, som jeg mente, de burde have, naar de endelig skulle være Ændringsforslag, men jeg har ingenlunde været med til at gøre et saadant gennemgribende Arbejde i det hele taget, som jeg maatte anse for nødvendigt, for at faa Loven saa god, som den kunde blive, naar man gaar ud fra den efter min Mening forkerte Opfattelse om, at man skulde tvinge Folk til at gaa til Voldgift, ogsaa naar de ikke have Lyst dertil. Altsaa, et saadant Ansvar vil jeg endvidere fralægge mig.

Hage: Jeg erkender, at det ærede Medlem, som nu satte sig, har Ret i sine Betæneligheder overfor Ændringsforslaget Nr. 7. Det er maaske lidt vanskeligt at sige, om Udvalgsflertallet har været heldigt her; man er jo der inde paa et ret vagt og uprøvet Terrain, saaledes at det har været vanskeligt for Udvalget at tage Standpunkt der. Vi ere enige om, at som dette Punkt stod i Lovforslaget, kunde det ikke godt blive staaende. Der staar nemlig i Forslaget, at medens Klagefristen skal være 30 Dage, kan for saadanne Husdyr, som maatte vise sig at lide af Tuberkulose, Klagefristen sættes til 60 Dage. Medens det kunde være meget rigtigt overfor tuberkuløse Dyr at forlænge Fristen